

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vniuers[a]e Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

6 De obligationibus, quae ex mandato proueniunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

ex mandato non teneri, sed ob mandatum, hoc est inter eos mandati contractum, siue actionem non interuenire, & vnus possit aduersus alterum agere, sed vtrunque prenam mereri ob factum, hoc est, ob eadem ab vno patratam, & mandatam ab altero, & ita aduersus vtrumque datur actio ex maleficio, & ex re ipsa. *l. Ex maleficio. ff. De actionib.*

Secundo quaeritur, An mandatum de re incerta datum valeat? Valeat secundum Glossam in *l. 2. ff. Mandati*, puta, si tibi mandauero, vt mihi fundum emas, & nec exprimo, quem fundum, nec pretium: quantum Salicetus dixerit non subsistere mandatum, si res, & pretium sit incertum. Sed verius est, quod dixit Glossa: nam cum mandatarij diligentia, & industria eligatur, licet res, & pretium sit incertum, mandatum intelligitur, vt fundus sit vilis, & commodus, & pretium sit iustum, & moderatum.

Tertio quaeritur, An mandatum de re propria emenda subsistat? Minimè. *l. Neque. ff. De Reg. iuris.*

Quenam ad mandati substantiam, vel naturam pertineant.

CAPVT V.

MANDATI contractus primum requirit mandatoris, & mandatarij consensum: nam mandatum consensu contrahitur. *l. 1. ff. Mandati*. Vnde potest contrahi, & verbis, & iuribus, & signis experimentibus consensum, & inter praesentes, & inter absentes, per nuncium, & literas. *l. 1. ff. Mandati. c. l. Si literas. C. eodem titulo.*

Secundo ad substantiam mandati pertinet, vt obligationem praecedat, non sequatur, eo quod mandatum damus alicui de eo quod volumus, vt faciat. Quare in *l. Si verò. ff. Mandati*, dicit Iuriconsultus: [Si ego credens Titium pecunia mutua indigere, tibi mandauero, postquam pecuniam mutua ei dedidi, vt Titio pecuniam crederes, non valet mandatum.]

Tertio postulat substantia mandati, vt sit de re bona. *l. Si verò. ff. Si adolesem. ff. Mandati. c. l. Instit. eod. titulo. ff. Illud.*

Quarto requirit mandatum, vt in eo dando mandator certam formam praescribat, quam mandatarius in exequendo seruare debeat: nam in mandato contrahitur necessario, vt quis cui mandet, in qua causa, & negotio, & contra quem mandet. Si quaeras, quibus verbis mandatum contrahatur? Respondeo ex *l. 1. ff. Mandati*, contrahi his verbis, volo, in iudo, rogo: non autem verbis, ad moneo, exhortor, consilium do, commendo. *l. Idem quis. ff. Si quis ea. ff. Mandati. c. l. Si verò non remunerandi. ff. Cum quidam. ff. eodem titulo.*

De obligationibus, quae ex mandato proueniunt.

CAPVT VI.

PRIMO quaeritur, ex qua culpa mandatarius teneatur? Glossa in *Instit. De mandato. §. Mandatum, in verbo Iusta causa*, & in *l. A procuratore. C. Mandati. in verbo. Et omnem culpam*, ait, Bernardum, & Ioannem, & Azonem interpretes dixisse, mandatarium teneri ex dolo, & lata culpa, & leui, & leuissima, vt dicitur. *l. In eo mandato. ff. Mandati*. vbi legitur: [Aliena negotia exacto officio geruntur.] Et in *l. A procuratore. C. de mandato*, vbi habetur: [A procuratore dolum, & omnem culpam, non etiam improbitum casum praestandum esse, iuris auctoritate manifeste declaratur.] Si omnem culpam, ergo etiam leuissimam: quia qui totum dicit, nihil exclu-

dit. Alios verò dicit eadem Glossa, nimirum Odofredum, & Martinum, putasse solum teneri ex dolo, quando mandatum datur gratia solius mandatoris; & ex culpa leui, quando mandatum est gratia vtriusque, vt in *l. Contractus. ff. De Reg. iuris*, habetur. Et in *l. Idem quis. ff. Mandati*. Sed primum, inquit Glossa, est verius, cum hic contractus multum discrepet ab alijs contractibus. Sic Glossa. Ita etiam senserunt Cynus, & Iacobus Arena in *l. A procuratore. C. Mandati*, & Dinus in *cap. Contractus de Reg. iuris in Sexto*. Et probant, quia is qui mandatum suscipit, sese mandatori obligat ad exactam curam & diligentiam, eo quod ob solam industriam eligitur. Sed reuera, cum mandatum nunquam sit gratia solius mandatoris, nunquam mandatarius ex leuissima culpa mandatori obligatur, nisi de ea expresse conuenerit, aut nisi sese obtulerit ad mandatum exequendum, cum mandator alium velle eligere: tunc enim tacite videtur omnem diligentiam suam promississe. Quare si mandatum sit solum causa mandatoris, tunc mandatarius ex dolo tantum, & lata culpa tenetur. Quando vero mandatū est in utilitate vtriusque, tunc mandatarius etiam ex leui culpa obligatur. Praeterea si mandatarius salarium accipit, obligatur ex dolo, & lata culpa, quemadmodum fideiussor. Reuera dubitari non potest, quin illi veteres Iuriconsulti seuerus egerint in eos, qui mandatum non modo malitiosius gessissent, sui que stus, aut commodi causa, verum etiam negligentius, quia laedere, & violare viderentur amicitia fidelem, & vita societatem. Vnde mirum non est, si voluerint, mandatarium ex dolo, & omni culpa teneri.

Secundo quaeritur, An mandator mandatario teneatur ex casu fortuito? Innocentius, & Panormitanus in *cap. Sicut, de Iureiurando*, & Ioannes Andreas in *cap. Damnum, de Reg. iuris in Sexto*, censent actione mandati mandatarium petere debere, vt mandator sibi soluat impensas, quas fecit gratia mandati exequendi: item vt resarciat sibi damna, quae ventura verisimiliter prauideri poterunt, quia mandator ea cogitare debuit à principio. Id autem probant argumento sumpto ex *l. Nefarius. ff. De negotij gestis*. Sane in *l. Inter causas. §. Non omnia. ff. Mandati*, sic habetur. [Non omnia, quae impensurus non fuit (Procurator) mandatori imputabit, veluti quod spoliatus sit à latronibus, aut naufragio res amiserit, vel languore suo suorumque apprehensus quaedam etrogauerit: nam haec magis casibus, quam mandatori imputari oportet.] Ex qua lege colligi videtur, mandatorem non obligari mandatario ex casu fortuito. Et in *l. Si quis alicui. §. Morie quoque. vers. Impendia. ff. Mandati* statuitur: Impendia exequendi mandati gratia facta, si bona fide facta sunt, restitui omnino debere, nec ad rem pertinet, quod is qui mandasset, potuisset, si ipse negotium gereret, minus impendere. Et in *l. Si seruus communis. ff. De furtis* dicitur: Quod si sciens quis ignoranti furem pignori dederit, omni modo Dominum praestare cogendum esse. Quod vero ad mandati actionem pertinet, dubitare se ait, num & què dicendum sit, omni modo damnum praestare debere: & quidem hoc amplius, quam in superioribus causis, seruandum esse, vt etiam si ignorauerit is, qui certum hominem emi mandauerit, furem esse, nihilominus tamen damnum decideret cogatur. Iustissime enim procuratorem allegare, non fuisse se id damnum passurum, si id mandatum non suscepisset. Ex quibus duabus legibus videtur elici, mandatorem teneri mandatario ex casu fortuito: quod aduersatur ei, quod habetur, vt dixi, in *l. Inter causas. §. Non omnia. ff. Mandati*.

Quare dicendum videtur cum Innocentio, Ioanne Andrea, & Panormitano in locis supra citatis, mandatorem teneri mandatario ex casu fortuito, qui potuit initio à mandatore cogitari, & prauideri: & in hoc locum habent leges modo citatae: *Si quis alicui, c. si seruus communis*.

At vero non obligatur mandator mandatario ex casu fortuito, qui cogitari, & prauideri non potuit, & in hoc

locum

locum habet, quod dicitur in *l. Inter causas. §. Non omnia. ff. Mandati*. Hinc etiam est, ut mandator teneatur mandatum soluere impensas necessarias ab eo factas gratia mandati implendi, veluti si procurator duos, vel tres equos coaduxerit ad iter faciendum, non tamen si plures coaduxerit, quam debuit, videlicet ob pompam. Idem Iuris est, si res secum necessarias deportauit, & in illis deportandis impensas fecerit: secus vero est, si res non necessarias secum detulerit, & earum causa aliquid impenderit. Item si res necessarias, gratia mandati perficiendi casu fortuito perierint, cogitur mandator damnum reficere, etiamsi vna cum rebus necessarijs cetera superuacanea intercederint, dummodo causa non fuerit, ut res necessarias perierint.

Quæres, an hæc, quæ dicta sunt, locum habeant in ijs, qui stipendio conducuntur ad aliquid agendum, cuiusmodi sunt milites stipendijs adducti ad bellum gerendum, in quo damnum sustinuerint? Respondeo, locum non habere, nisi in mandatarijs, qui gratis mandatum suscipiunt, quia mandatum est gratuitum, non mercenarium officium, ut dixi supra ex *l. ff. Mandati*.

Quæres itidem, An locum habeat in his qui causa pietatis, vel consanguinitatis, & cognationis negotium gesserunt, cuius causa damni aliquid passi sunt? Respondeo, minime, quoniam non causa mandati, sed pietatis, vel cognationis rem egerunt: sicut etiam non habent locum in his, qui id faciunt, quod debent, videlicet, ut Deo magis, quam hominibus obediant, iuxta id, quod habetur, *cap. Si dominus. Et cap. Iulianus. ut. q. 3. Hac colliguntur ex l. Nefarius. ff. De negotijs gestis*.

Tertio queritur, Quibus obligationibus mandatori mandatarium teneatur? Respondeo, in primis debere mandatarium diligenter mandati fines obseruare, ne eos transliat. *l. Diligenter. ff. Mandati. Et Insitit. De mandato. §. Is qui.* Quare si mandator de re mandatam dederit, ita ut nihil expresserit, eo ipso mandatarij, siue procuratoris fidei negotia commisit. Veluti, si mandatero tibi, ut mihi librum emas, nec expresse certum pretium, valet emptio, quocumque pretio sit facta, dummodo iusto. *l. Prætor. C. Mandati*: nam id actum esse videtur, ut iusto pretio, videlicet boni viri arbitratu, mihi librum emeret. Item si tibi mandauero, ut mihi librum emas quinquæ aureis, intelligitur, nè plures emeret, posses tamen minoris mercari: non igitur reliquum potes tibi sumere: si mandauero, ut vendas librum meum tribus aureis, & tu vendidisti quinque, debes mihi restituere duos aureos: nam mandatum meum intelligitur, nè minoris venderes; posses tamen plurius vendere.

Quid si tibi mandauerim, ut certum librum sex aureis emeret mihi, tu vero emisisti tantidem, aut minoris alium librum æque mihi vilem, & commodum? In *l. Diligenter, supra citata* habetur, mandatum huiusmodi non esse impletum: Cuius legis verba sunt: [Si mandauero tibi, ut domum Seianam centum emeret, tuque Titianam emeris longè maioris pretij, centum tamen, aut etiam minoris, non videris implese mandatum. Item, si mandauero tibi, ut suadum meum centum venderes, tuque eum nonaginta vendideris, & petam fundum, nõ obstat mihi exceptio, nisi & reliquum, quod deest, mandato meo, præstes, & indemnem me per omnia conferues. Seruo quoque si præceperit Dominus certa summa rem vendere, & ille minoris vendiderit; similiter eam vindicare Dominus potest, nec vlla exceptione submoueri, nisi indemnitas ei præstetur.] Sic ibi.

Quid si is, qui mandatum suscepit, meliorem causam mandatori reddiderit? In *eadem lege Diligenter, vers. Melior autem*, dicitur: [Melior autem causa mandantis fieri potest, puta, si cum tibi mandassem, ut Stichum decem emeret, tu eum minoris, vel tantidem, ut aliud quidquam seruo accederet, utroque enim casu, aut non ultra pretium, aut infra pretium fecisti.] Hactenus lex.

Apud Gellium *lib. 1. cap. 13.* questio tractatur, quidnam foret in suscepto mandato reclusus, idne omnino faceret,

quod mandatum est: an nonnunquam etiam contra; si id speret, ei, qui mandauit, vtilius fore. [In officijs, inquit Gellius, capiendis, censendis, iudicandisque, quæ Græcè *επιτροπὴ*, Philosophi appellant, queri solet, an negotio tibi dato, & quidquid omnino faceres, definito, contra quid facere debeas, si eo facto videri possit res euentura prosperius, exque vtilitate eius, qui id tibi negotium mandauit. Anceps questio, & in utramque partem a prudentibus viris arbitrata est.]

Sunt enim non pauci, qui sententiam suam vna in parte defixerint, & se semel statuta, deliberata que ab eo, cuius negotium id potissimum esset, nequaquam putauerint contra dictum eius esse faciendum, etiamsi repentinus aliquis casus rem commodius agi posse polliceretur: ne si spes secessisset, culpa impatientie, & pœna indeprecabilis subeunda esset. Si res forte melius vertisset, dijs quidem gratia habenda: sed exemplum tamen intromissum videretur: quo bene consulta consilia religione mandati soluta corrumperentur.

Alij existimauerunt incommoda prius, quæ metuenda essent, si res gesta aliter fieret, quàm imperatum est, cum emolumento spei pensanda esse. Et si ea leuiora minoraque, vtilitas autem contra grauior, & amplior, spe quantum potest firma ostenderetur: tum posse aduersum mandata fieri, censuerunt: ne oblata diuinitus rei bene gerendæ occasio amitteretur.

Neque timendum exemplum non parendi tradiderunt, si rationes huiuscemodi duntaxat non adessent. Cum primis autem respiciendum putauerunt ingenium, naturamque illius, cuius ea res præceptumque esset: ne ferox, durus, idomitus, inexorabilisque sit: qualia fuerunt Posthumiana imperia, & Manliana. Nam si tali præceptori ratio reddenda sit, nihil faciendum esse monuerunt aliter quàm præceptum est.

Instructius deliberatiusque fore arbitramur theorematium hoc de mandatis huiuscemodi obsequendis, si exemplum quoque Publij Crassi Muriani, clari, ac inclyti viri apposerimus. Is Crassus à Sempronio Asellione, & plerisque alijs historicæ Romanæ Scriptoribus traditur, quinque habuisse rerum bonarum maxima, & præcipua, quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod Iuriconsultissimus, quod Pont. Max. Is cum in Consulatu obtineret Asiæ prouinciã, & circumfedere, oppugnareque Leucas oppidum pararet, opusque esset firma, ac procerâ trabe, qua arietem faceret, quo muros eius oppidi quateret: scripsit ad magistrum *ἀσπιδοπύλη*, molis Atheniensium sociorum, amicorumque populi Romani, ut ex malis duobus, quos apud eos vidisset, vter maior esset, eum mittendum curaret. Tum magister *ἀσπιδοπύλη*, comperto, quam ob rem malum desideraret, non, ut iustus erat, maiorem, sed quem esse magis idoneum aptiorẽ quẽ faciendõ arietem, facilioremque portatu existimabat, minorem misit. Crassus eum vocari iussit, & cum interrogasset, cur nõ quem iusserat misisset, causis rationibusque quas dictabat, spreto, vestimenta detrahi imperauit, virgisque multum cæcidi: Corrupti atque dissolui officium omne imperantis ratus, si quis ad id quod facere iustus est, non obsequio debito, sed consilio non considerato respondeat.] Sic ibi.

Meo quidem iudicio nimirum seuerè, & durè, veterum more Romanorum in illum magistrum egit ille Publius Crassus.

Quarto queritur, An si mandatarius excesserit mandati fines, ratum sit, & firmum quod facit? Respondeo, minime, quia is qui mandati fines egreditur, aliud agere videtur. *l. Diligenter. ff. Mandati*: & hoc locum habet non solum quando facit contra præscriptam mandati formulam, sed etiam quando facit præter, aut citra eam: ut insinuat Glossa in *cap. Si cui, de electionibus in Sexto. Et cap. Prudentiam de officio iudicis delegati*. Panormitanus in *cap. vlt. de restitu. spoliat*. Hinc est, ut si quis absoluat aliquem mandato alterius, & mandati formulam non seruet, irrita sit absolutio.

Nequit itidem, qui mandatum suscipit, officium deserere. *l. Si quis alicui. §. Qui suscepit. ff. Mandati*, nisi iustus de causis ab officio recedat: ut si capitales inimicitiae inter ipsam, & mandatorem interueniant, vel si dignitatem aliquam fuerit, vel Reipublicae causa abfuturus sit. *l. Filiusfamilias. §. vlt. ff. De Procuratorib.* aut si aegritudinem, vel necessarium peregrinationem alleger. Aut si valetudinem *ff. eod. tit.* vel si hereditas superueniens eum occupet. *l. Vel hereditas. ff. eod. tit.* vel si in vinculis, aut praedonum, vel hostium potestate detentus sit. Item si suspectus mandatori esse coeperit. *l. Item si suspectus. ff. eod. tit.* vel si publico iudicio, priuatione, vel maiore sua re distringatur, vel exilio, vel si ob metum latitet, vel si religionem fuerit ingressus. *l. Vel iudicio. §. l. Vel exilio. §. l. Aut religionis. ff. eod. tit. & cap. Quamuis procurator, de procur. in sexto: vel si in alia simili causa impeditus sit. l. Aut longa. ff. eod. tit.*

Insuper mandatarius debet restituere omne emolumentum, quod ex mandato suscepit, & pecunia mandatoris, si quam habeat, & usuras ex mora, & ab alio acceptas. *l. Idemque. §. Si procurator. l. Ex mandato. Et l. Si vero. §. Simibi mandaueris. vers. Dedit tibi. §. l. Qui negotia. ff. Mandati.*

Præterea veteres illi Iurisperiti adeo seueri fuerunt aduersus eos, qui rem mandatam receperunt, ut infames definiunt eos, qui mandatum susceptum, etiam in rebus priuatis, & minimis dolo, aut culpa sua, & negligentia deserant. *l. i. vers. Qui pro socio. §. l. Furti. §. Mandati. ff. De iis qui notantur infamia.* Vnde quidam huiusmodi poenam grauem nimis, & duram putauerunt. Sed Cicero in *Oratione pro Sex. Roscio Amer.* de iudicio mandati sic scripsit: [In priuatis rebus si quis rem mandatam non modo malitiosius gessisset sui quaerens, aut commodi causa, verum etiam negligentius, eum maiores summum admisisse dedecus existimabant. Itaque mandati constitutum est iudicium, non minus turpe, quam furti: credo propterea, quod quibus in rebus ipsi interesse non possumus, in his opere nostrae vicario fides amicorum supponitur: quam qui laedit, oppugnat omnium commune praesidium, & quantum in ipso est, disturbat vitae societatem. Non enim possumus omnia per nos agere; alius in alia est re magis vilis. Idcirco amicitiae comparantur, ut commune commodum mutuis officiis gubernetur. Quid recipis mandatum, si aut neglecturus, aut ad tuum commodum conuersurus es: Cur mihi te offers, ac meis commodis officio simulato officiis & obliuiscis? recede de medio, per alium transigam. Suscipis onus officij, quod te putas sustinere posse: quod minimè videtur graue iis, qui minimè ipsi leues sunt. Ergo idcirco turpis haec culpa est, quod res sanctissimas violat, amicitiam, & fidem. Nam neque mandat quisquam feret, nisi amico: neque credit, nisi ei, quem fidelem putat. perditissimi est igitur hominis, simul & amicitiam dissolueret, & fallere eum, qui laesus non fuisset, nisi credidisset. Itane est? In minimis rebus, qui mandatum neglexerit, turpissimo iudicio condemnentur necesse est: in re tanta cum is, cui fama mortui, fortunæ viui commendatae sunt atque coeredite, ignominia mortuum affecerit, is inter honestos homines, atque adeo inter viuos numerabitur? In minimis priuatisque rebus etiam negligentia in erimen mandati, iudicijque infamiam reuocatur, propterea quod si rectè fiat, illum negligere oporteat, qui mandat, non illum, qui mandatum receperit.] Haecenus Cicero, qui seuerum mandati iudicium iure optimo defendit.

Quinto quaeritur, Quo modo mandatum interpretari nos debeamus? Respondemus, in mandato interpretando quaedam esse spectanda, & obseruanda. Primo, mandatum secundum, siue postremum non derogat primo, nisi fecerit de eo mentionem. *cap. Graue, de officio iud. ordinarij.* Aliquando tamen secundum valet, non primum mandatum, nimirum, quia secundum arctioris est vinculi, velut, si primum pertinet ad priuatum commodum, secundum ad communem utilitatem. *Abbas in cap. Exposuit nobis. 16. de dilationib. & cap. Inter virum de sponsal.*

Secundo, Mandatum si generale sit, solum prohibet, quae licita non sunt, *cap. Super quibusdam de verb. signif.* Vnde mandatum de aliquo eligendo, intelligitur datum esse de eligendo idoneo. *cap. Causam qua, de elect.*

Tertio, Mandatum speciale derogat generali, etiam si eius nihil meminerit. *cap. Pastoralis de rescript.* nisi generale mandatum in speciale transferat. *cap. Ex parte, de esse iud. deleg.* nisi generale mandatum privilegia contineat, *cap. Cum ordinem, de rescript.* & nisi res mutata sit, ita ut integra non sit, aut mandatum ad legata pertineat. *l. Instruunt, ff. de Supellectilib. legata.*

Quarto, Mandatum sub aliqua conditione, vel modo datum, duo mandata continet: ut si tibi mandauero, ut ad Kalendas Ianuarias proximè futuras Titio creditori meo soluas, duo mandata sunt; vnum, ut Kalendis proximis Ianuarijs soluas; alterum, ut si tunc temporis non solueris, soluas quamprimum, *ut colligitur ex cap. Cum dilecti, de dolo. & contumacia. & ex l. Celsus. ff. De recep. arbitri.*

Quinto, Panormitanus inquit, in *cap. Pisani, num. 6. de rescript. spoliat.* [Mandatum qualificatum distribuitur in duo mandata: Est non potest impleri in modo, seu qualitate. Item si duo mandatorum etiam data certa forma, licet non possit simul impleri, debet tamen fieri, quod potest, & valebit actus.] Sic ille.

Sexto, Mandato generali comprehenduntur, quae ad substantiam, vel naturam mandati pertinent. *Abbas in cap. i. num. 28. ut lite non contestata.*

Septimo, Mandatum non solum continet, quae expressa sunt, sed etiam quae coniuncta mandato sunt, veluti ea, siue quibus ad mandatum peruenire non possumus, aut sine quibus mandatum ad effectum perducere non potest. Glossa in *cap. In causis de elect.* Vnde Panormitanus ibi contra Hostiensium: si datur potestas eligendi, data censetur potestas postulandi. Sic etiam Glossa in *cap. i. De postul. Pralat. & cap. Nullus dist. 16. & prohibito matrimonio, sponsalia quoque prohibita videntur. Abbas in cap. In causis, modo citata: Prohibita venditione rei, nequit res illa in pignori dari, quia ex pignore facile venitur ad venditionem pignoris. *l. Quorum. ff. De pignorib.**

Sexto quaeritur, Quibus obligationibus mandator mandatario teneatur? Respondeo, mandatum, vel ad lites, siue iudicia, vel ad negotia gerenda datum esse. Si mandatum quis dederit ad lites, siue iudicia, post litem, siue iudicium inceptum, hoc est, post litem contestatam, siue post citationem iudicis auctoritate factam, nequit procuratorem mutare, nisi ipse procurator consentiat. *l. Post litem. ff. De procurat. §. l. Et quia. ff. De iuris. omnium iudicium. & cap. Quamuis, de procur. in 6. nisi cognouerit procuratorem sibi inimicum effectum, aut suspectum, vel aduersario a finitate coniunctum, vel eius heredem institutum, vel religionem ingressum, aut longam peregrinationem suscepisse, vel aegritudinem, vel exilio, vel vinculis detentum, vel alia simili causa impeditum. cap. Quamuis modo citato. & l. Si filiusfamilias, & sequentibus. usq. ad l. Sed ex his. ff. De procurat. Si ad negotia quis dederit mandatum, non potest reuocare, postquam res mandata geri cepit, hoc est, cum cepit interesse eius, qui mandauit, *ad l. Si procuratorem. §. Mandati, nisi mandati reuocandi causa iusta sublit, ut ante dixi.* Secundo, cum quis mandatum, siue negotium dederit contemplatione mandatarij, reuocare non potest.*

Instit. De mandato. §.

Reste.